

Arrest

nr. 135 689 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn van Malinka origine, afkomstig uit Tambasensan, Upper River in Gambia. U stelt geboren te zijn op 3 november 1996 in Tambasensan, waar u steeds woonde in het familiegebouw. U volgde tot 2009 lagere school in Tambasensan. Sinds begin 2011 had u een relatie met (F.S.). Haar familie was tegen jullie relatie gekant. Ze begonnen (F.) slecht te behandelen sinds ze wisten dat ze met u verkeerde. Ze hadden immers al een man voor haar uitgekozen. In december 2012 moest (F.) trouwen met (H.S.), de man die voor haar werd gekozen. Haar familie waarschuwde u bij (F.) weg te blijven, anders zouden ze u doden. (F.) kwam echter nog

steeds naar u toe en bleef regelmatig bij u slapen. Haar man deed zijn beklag bij haar familie omdat (F.) niet bij hem sliep, maar bij u. Haar familie kwam naar u toe op een vrijdag, begin februari 2013. Ze beukten uw deur in. (F.) kon ontsnappen, maar u werd mishandeld en gefolterd. Op 17 juni 2013 liep u weg met (F.). Jullie betaalden een visser om per kano de rivier over te steken, maar de kano kantelde om en jullie belandden in het water. De visser kon jullie eruit halen, maar (F.) had veel water binnen gekregen. Ze werd teruggebracht naar het dorp. Haar familie kwam de dag na het ongeval naar u thuis en zei dat u verantwoordelijk zou zijn als (F.) zou sterven, dat u de consequenties zou moeten dragen en dat ze ervoor zouden zorgen dat u zou sterven. Op 20 juni 2013 overleed (F.). U vertrok diezelfde dag uit Tambasensan. U ging via Farafenni naar Senegal, waar u eveneens op 20 juni 2013 aankwam. Op 1 juli 2013 vertrok u per vliegtuig vanuit Senegal naar België. U vroeg op 4 juli 2013 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt dat (F.), uw vriendin, door haar familie gedwongen werd met (H.S.) te trouwen in december 2012 (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 12). (F.) bleef u echter opzoeken na haar trouw, en tenslotte besloten jullie samen weg te lopen, waarbij (F.) echter om het leven kwam (zie CGVS p. 10-12). Haar familie zou u meermaals met de dood bedreigd hebben (CGVS p. 13, 17).

Bij uw asielrelaas kunnen echter de volgende opmerkingen gemaakt worden.

U stelt dat reeds sinds het begin van uw relatie met (F.) in januari/februari 2011 (CGVS p. 7) duidelijk was dat haar familie jullie nooit zou toestaan om te trouwen (CGVS p. 16) en dat u meteen al problemen had met haar familie, die u beledigde en bedreigde (CGVS p. 17). Zodra jullie begonnen te daten liet de familie van (F.) haar weten dat ze al een echtgenoot voor haar hadden uitgekozen (CGVS p. 11). Het is dan ook eigenaardig dat ze nog tot december 2012 wachtten om (F.) effectief uit te huwelijken aan de man die ze voor haar voorzien hadden (CGVS p. 12). Men zou immers verwachten dat ze jullie relatie zo snel mogelijk in de kiem wilden smoren, zeker nu haar toekomstige echtgenoot u kende en wist dat jullie elkaar zagen (CGVS p. 17). U stelt verder dat de familie van (F.) rijker en machtiger is dan de uwe (CGVS p. 14), dat ze erg strikt waren tegenover (F.) en dat ze haar zouden slaan wanneer ze van bij u kwam (CGVS p. 16). Eveneens stelt u dat de familie u meermaals bedreigde (CGVS p. 13, 17), dat ze het overwicht hadden in drie verschillende dorpen en dat ze u overal problemen konden geven (CGVS p. 16). Ze zouden u in februari 2013 mishandeld en gefolterd hebben nadat ze ontdekten dat (F.) bij u was (zie CGVS p. 12). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat deze rijke en machtige familie, die klaarblijkelijk vastbesloten was (F.) niet met u te laten trouwen, haar klaarblijkelijk op geen enkel moment effectief verhinderde (twee jaar lang) met u te daten, hoewel ze al aan een andere man beloofd was (CGVS p. 11). Evenmin verhinderden ze dat (F.) ook na haar trouw nog regelmatig bij u kwam slapen (CGVS p. 12). Dit is weinig coherent met uw verklaringen dat ze (F.) zouden slaan wanneer ze van bij u kwam (CGVS p. 16) en dat ze u met de dood bedreigden eens (F.) getrouwd was (CGVS p. 17).

Gevraagd wat uw vriendin vertelde over haar man, over de periode die ze bij hem doorbracht, stelt u dat ze niet bij hem kon blijven, omdat ze met hem moest slapen, wat ze niet wilde. U beschrijft hoe ze dit probeerde te vermijden, dat hij haar sloeg en haar dwong tot dingen die ze niet wilde (CGVS p. 18). Eigenaardig genoeg weet u niet of (H.) haar inderdaad dwong om seks te hebben met hem, u stelde dat u dit nooit vroeg (CGVS p. 18). Nochtans zou men verwachten dat u meer in detail op de hoogte was van de zaken waartoe (H.) uw vriendin dwong en van de juiste situatie waarin zij zich bevond. Jullie wilden immers met elkaar trouwen (CGVS p. 10) en hadden bovendien op dat moment al besloten dat jullie zouden vertrekken. U stelde immers dat (F.) op de dag van haar trouw reeds tegen u zei dat jullie zouden moeten weglopen en dat u akkoord ging (CGVS p. 11). Gezien (H.) haar in elk geval dwong tot zaken die ze niet wilde en haar bovendien sloeg, kan opnieuw opgemerkt worden dat het eigenaardig is dat jullie na haar trouw nog zes maanden gewacht hebben vooraleer effectief uit het dorp te vertrekken. Gevraagd waarom jullie zo lang gewacht hebben om effectief te vertrekken, stelt u dat jullie niet lang bleven, dat jullie gewoon jullie spullen namen en vertrokken (CGVS p. 15), waarbij u voorbij gaat aan de vaststelling dat er meer dan een half jaar voorbij ging tussen de trouw van (F.) in december 2012 (CGVS p. 12) en jullie uiteindelijke vertrek op 17 juni 2013 (CGVS p. 8, 15). Gevraagd naar de aanleiding om juist op die dag, 17 juni te vertrekken, blijft u het antwoord schuldig, u stelt enkel dat er geen tijd te verliezen was, dat (F.) zei dat jullie moesten vertrekken en dat jullie toen gewoon vertrokken (CGVS p. 15). Ten slotte stelt u dat jullie niet planden om te vertrekken toen jullie aan het daten waren, maar hier pas toe besloten wanneer (F.) gedwongen werd om te trouwen en nadat haar familie u slecht behandelde (CGVS p. 15). Gevraagd waarom jullie nooit naar de politie ging om de bedreigingen door de familie van (F.) aan te geven, stelde u dat u beschuldigd kon worden van overspel, omdat u met een getrouwde vrouw sliep (CGVS p. 13). In dit opzicht kan men

zelfs stellen dat het weinig aannemelijk dat jullie pas na de trouw besloten om uit het dorp te vertrekken. Zeker aangezien (F.) helemaal niet met deze man wilde trouwen (CGVS p. 17) en aangezien de trouw reeds twee jaar op voorhand werd aangekondigd (CGVS p. 11). U stelde immers dat het reeds bij het begin van jullie relatie duidelijk was dat haar familie nooit akkoord zou gaan met jullie relatie (CGVS p. 16).

Met betrekking tot uw verklaringen over de familie van (F.) kan het volgende opgemerkt worden. U stelt aanvankelijk dat (F.) twee zussen en vijf broers heeft, en ook enkele neven. U stelt dat haar broers (B.), (M.), (O.), (L.) en (T.) heten (CGVS p. 8). Later verklaart u echter dat één van (F.)'s broers in de hoofdstad woont (CGVS p. 11), en dat deze broer (A.) heet (CGVS p. 13). Aangezien u eerder verklaarde dat (F.)'s broers (B.), (M.), (O.), (L.) en (T.) heten, heeft u het nu over nog een zesde broer, wat strijdig is met uw verklaring dat ze vijf broers had. Gevraagd of de broer in de hoofdstad één van de vijf broers is, stelt u nu dat (A.) geen broer maar een neef is en dus niet tot de vijf behoort (CGVS p. 13). Gevraagd waarom u dan eerder zei dat het een broer van (F.) betrof, stelt u nu dat het een 'neef/broer' is, dat ze niet dezelfde ouders hebben (CGVS p. 16). Aangezien u eerder wel degelijk het onderscheid maakte tussen neven en broers (CGVS p. 8), is deze verklaring weinig geloofwaardig. Ook naar (H.) verwees u eerder als een neef van (F.) en niet als een broer of 'neef/broer' (CGVS p. 12). Later in het gehoor, nadat u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u (A.) eerst als een broer omschreef en later als een neef, noemt u (H.) nu ook 'neef/broer' (CGVS p. 17). Uw incoherent gebruik van titels voor de familieleden van (F.) komt weinig geloofwaardig over.

Ten slotte kan nogmaals opgemerkt worden dat jullie nooit naar de politie gingen om de mishandelingen en bedreigingen door de familie van (F.) aan te geven. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt weliswaar dat zaken niet altijd grondig onderzocht worden wanneer ze binnen de familie gebeuren, maar er zijn wel degelijk gevallen bekend waarbij bijvoorbeeld mannen die hun vrouw mishandelen veroordeeld worden (zie informatie administratief dossier). U had dus zeker de mogelijkheid om de mishandelingen die u en uw vriendin ondergingen door haar familie en door haar man aan te geven. Dat u zelfs niet probeerde om bescherming te verkrijgen bij de autoriteiten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Nochtans mag men verwachten dat wie internationale bescherming vraagt eerst in zijn land van herkomst alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft uitgeput.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor om uw asielaanvraag of reisweg te ondersteunen. Ter ondersteuning van uw identiteit en leeftijd legde u een geboortecertificaat voor. Volgende opmerkingen kunnen echter gemaakt worden over uw **leeftijd**. U verklaarde geboren te zijn op 3 november 1996 en bijgevolg minderjarig te zijn. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 17 juli 2013 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 10 juli 2013 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Deze leeftijdsbepaling werd door de dienst Voogdij gehandhaafd nadat u op 17 september 2013 een niet gelegaliseerde Gambiaanse geboorteakte voorlegde waarop de door u opgegeven geboortedatum voorkomt (zie beslissing dienst Voogdij dd. 25 april 2014). Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de "Internationale Conventie voor de rechten van het kind." op u niet worden toegepast.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan "van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag". Hij acht daarnaast artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Volgens hem blijkt uit zijn verklaringen dat hij voldoende redenen heeft om te vermoeden dat zijn leven en vrijheid in gevaar zijn in zijn land van herkomst. Vervolgning kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden of maatschappelijke dreigingen te bestrijden en verzoeker heeft net daarvan te lijden.

Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in hun eigen land wordt vaak meegenomen naar de asielinstanties waar zij terechtkomen. Verzoeker heeft gedetailleerde informatie gegeven en geantwoord op alle vragen en opmerkingen. Bovendien is hij bereid bijkomende vragen te beantwoorden.

Waar wordt gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat haar familie F. niet eerder uithuwelijkte en F. niet verhinderde om met verzoeker te daten, betoogt verzoeker:

“Verzoeker gaf tijdens zijn interview zeer veel en gedetailleerde informatie over zijn liefdespartner (F.), het verhaal bulkte van het ‘doorleefde’ karakter.

Hoewel verzoeker een zeer teruggetrokken en gekwetste jonge man is, blijkt duidelijk dat hij zeer open en eerlijk heeft geantwoord op alle vragen van het CGVS.

Het CGVS meent echter dat bepaalde zaken ‘ongeloofwaardig’ dan wel niet logisch zijn. Het CGVS vergeet echter dat verzoeker tijdens deze feiten minderjarig was. Los van de vraag van de effectieve leeftijd (zie leeftijdsbepaling) hebben de feiten zich zeker voorgedaan toen verzoeker zeer jong was en dan ook niet de reflexen heeft of had die bij een ‘normale (lees westerse)’ relatie zouden opkomen.

Natuurlijk is het bevreemdend dat zijn partner er alles aan deed om bij hem te zijn. Verzoeker begrijpt nog steeds niet waaraan hij deze liefde verdiende, hij weet louter dat deze aanwezig was.

In de Westerse literatuur zijn de grootste klassiekers gebaseerd op de verboden of onbereikbare liefde. Neem nu het verhaal van Romeo en Juliette. Deze onmogelijke liefde tussen 2 rivaliserende families was en is gedoemd om te falen. De 2 geliefden vinden echter steeds een manier om elkaar te zien, elkaar lief te hebben.

Om welke reden is dit beeld voor een jonge Afrikaanse man dan zo onrealistisch of verstoken van elke geloofwaardigheid.

Verzoeker heeft het geluk gehad de liefde te mogen ervaren, echter tegen alle kansen en tegenkantingen in.

Het spreekt ook voor zich dat de familie van (F.) er alles aan gedaan heeft om haar tegen te houden, om verzoeker te waarschuwen... maar telkens (F.) een mogelijkheid zag stond zij terug voor de deur van verzoeker.

(F.) werd meermaals geslagen, kreeg straffen, diende boetedoeningen te doen etc.... De familie deed dus wel ernstige pogingen om de relatie tegen te gaan!

Hierover heeft het CGVS echter niet doorgevraagd naar tempo van ontmoetingen, tussenpauzes etc. Er werd enkel naar het algemeen beeld gekeken zonder ooit in detail te gaan welke middelen de familie gebruikte om dit tegen te gaan. (F.) werd ook (overdag) steeds ‘bewaakt’ door familieleden.

Waarom er gewacht werd met het huwelijk, is ook voor verzoeker een raadsel. Verzoeker is geen intimi van de familie van (F.)... wel in tegendeel.”

Omtrent de echtgenoot van F., het gegeven dat zij lang wachtten alvorens te vertrekken en het feit dat zij niet naar de politie gingen, stelt verzoeker:

“Verzoeker was op de hoogte van het huwelijk, wist welke de plichten van een echtgenote zijn. Of deze effectief werden nageleefd wilde verzoeker niet weten. Verzoeker wist dat hij met de vrouw van een ander sliep....

Verzoeker heeft nooit ‘willen’ weten hoe (F.) haar man kon overtuigen....

Aangezien de familie van (F.) zeer wantrouwig was, was het niet eenvoudig om elkaar te zien, laat staan de vlucht te organiseren. Van zodra dit realistisch was werden de voorbereidingen getroffen.

De samenleving in het land van oorsprong is anders dan deze in België, het CGVS bekijkt het vertrek zoals een vakantie in Europa, met bagage, afsluiten woning, afscheid, reisplanning etc. Verzoeker vertrok gewoon zodra hij de mogelijkheid zag en de overtocht geregeld kreeg. Hierbij diende verzoeker veel aandacht te schenken aan de familie van (F.) en het feit dat zij niet mocht vernemen dat er een vlucht gepland was. De enige voorbereiding die werd genomen (die als zodanig kan omschreven worden)

Een bezoek bij de politie werd nooit overwogen aangezien het onderhouden van buitenechtelijke relatie niet toegelaten is. Het uithuwelijken is een courante praktijk welke dermate ingeburgerd is dat er geen optie was voor het neerleggen van een klacht bij de politie. Bovendien zou dit willen zeggen dat (F.) klacht diende neer te leggen tegen haar ouders en familie. Dit is niet binnen het normale normenstelsel!”

Inzake de familie van F., doet verzoeker gelden:

“Ook hier gaat het CGVS uit van een zeer westerse visie. De familie of de term broer wordt in het land van oorsprong veel ruimer opgevat. De Broer (A.) was geen broer, maar een neef. De neef werd echter gelet op de leeftijd, nabijheid en familiale banden meer als een ‘broer’ aanzien. Dit is ook zo voor (H.).”

Dat zij niet naar de politie gingen, verklaart verzoeker als volgt:

“De mogelijkheid om klacht neer te leggen behoorde volgens verzoeker niet tot de mogelijkheden. Het kan dat het CGVS hier voor bepaalde regio's andere informatie heeft. Echter in de dorpen is dit geen realiteit.”

Verder betoogt verzoeker:

“Het CGVS heeft de plicht om asielaanvragen ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van de aanvraag, maar net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen.

Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat het CGVS niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn asielaanvraag.

In bovenvermelde paragraaf gaf het CGVS aan dat verzoeker geen reden gaf welke in verband staan met de Conventie van Genève.

Het CGVS denkt, leest en beslist in ZWART-WIT, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong.

Uit het interview blijkt duidelijk dat het CGVS op geen enkel ogenblik heeft getracht de waarheid te vinden, laat staan getracht heeft te achterhalen waarom verzoeker haar land heeft verlaten.

Ook met de jonge leeftijd van verzoeker werd onvoldoende rekening gehouden.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker verwijst trouwens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting, waarin duidelijk wordt gesteld dat, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten in het verhaal van verzoeker, of zo er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de Commissaris-Generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen.

Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. (RvV 29 mei 2008, nr. 12.032, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2008, afl. 4, p. 285; RvV 22 mei 2008, nr. 11.552, l.c.; RvV 26 november 2008, nr. 19.307, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 2, p. 141)

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.2. Waar verzoeker aanvoert dat het CGVS zich onwillig toonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van zijn situatie, niet tot doel had de waarheid te achterhalen en enkel een weigering voor ogen had, dient te worden opgemerkt dat hij deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet onderbouwt en niet nader uitwerkt. Hij toont niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat het CGVS bij de beoordeling van zijn asielaanvraag bevooroordeeld was of deze aanvraag niet eerlijk behandelde. Hij maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. In dit kader kan bovendien worden opgemerkt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn, geen

persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling en als dusdanig de nodige garanties bieden inzake objectiviteit.

2.2.3. In zoverre verzoeker op algemene wijze aanhaalt dat asielzoekers het wantrouwen jegens de overheid in hun eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties, dient te worden opgemerkt dat dit wantrouwen de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.6. Waar verzoeker stelt dat het CGVS zou hebben aangegeven dat hij *“geen reden gaf welke in verband staan met de Conventie van Genève”*, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zulk motief niet in de bestreden beslissing is opgenomen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar wordt gemotiveerd:

*“Ter ondersteuning van uw identiteit en leeftijd legde u een geboortecertificaat voor. Volgende opmerkingen kunnen echter gemaakt worden over uw **leeftijd**. U verklaarde geboren te zijn op 3 november 1996 en bijgevolg minderjarig te zijn. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 17 juli 2013 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen” van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 10 juli 2013 een leeftijd had van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Deze leeftijdsbepaling werd door de dienst Voogdij gehandhaafd nadat u op 17 september 2013 een niet gelegaliseerde Gambiaanse geboorteakte voorlegde waarop de door u opgegeven geboortedatum voorkomt (zie beslissing dienst Voogdij dd. 25 april 2014). Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de “Internationale Conventie voor de rechten van het kind.” op u niet worden toegepast.”*

Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoeker brengt, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden asielrelaas en reisweg.

Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag en de aangevoerde vrees op de problemen die hij zou hebben gekend omdat hij sedert begin 2011 een relatie had met F., een vrouw die door haar familie werd uitgehuwelijkt aan een andere man. Uit de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de familie van deze vrouw omschreef als een rijke en erg machtige familie die hem overal problemen kon geven en die vastbesloten was om hem te verhinderen met F. te huwen.

Het is echter geheel niet aannemelijk dat deze familie, hoewel deze blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing reeds in 2011 op de hoogte was van verzoekers relatie met F. en hem daarom meteen problemen opleverde, de relatie tussen verzoeker en F. niet meteen in de kiem zou smoren en klaarblijkelijk geen afdoende stappen ondernam om hen te verhinderen om elkaar nog te zien. Evenmin is het geloofwaardig dat deze familie, gelet op de relatie tussen verzoeker en F., nog tot december 2012 zou hebben gewacht alvorens F. daadwerkelijk uit te huwelijken aan de man die zij voor haar had gekozen. Verzoeker geeft in het verzoekschrift bovendien aan geheel niet te weten waarom de familie van F. dermate lang zou hebben gewacht alvorens haar uit te huwelijken. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij het hierover met F. zou hebben gehad.

Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker en F. in de periode van bijna twee jaren die voorafgingen aan het huwelijk nooit iets ondernamen om dit nakende huwelijk te voorkomen en nooit planden om het dorp te verlaten. Zij kozen er immers duidelijk voor om hun relatie verder te zetten. Volgens verzoeker was F. bovendien vastbesloten om nooit en op geen enkele wijze te huwen met de man die haar familie voor haar had gekozen (administratief dossier, stuk 4, p.15-17). Dat verzoeker nog jong was, doet geenszins afbreuk aan het voorgaande.

Daarenboven is het niet geloofwaardig dat verzoeker en F., nadat F. in december 2012 gedwongen werd uitgehuwelijkt en ondanks dat F. blijkens de met recht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing gedurende haar huwelijk werd mishandeld en werd gedwongen tot dingen die zij niet wou doen, andermaal maandenlang geen stappen ondernamen om weg te lopen en om F. te helpen ontsnappen aan haar man. Dit klemmt nog des te meer daar verzoeker zelf aangaf dat weglopen na het huwelijk nog de enige mogelijke optie was en beweerde dat zij reeds op de dag van het huwelijk van F. samen zouden hebben beslist dat zij moesten weglopen (administratief dossier, stuk 4, p.11, 17).

Nog minder geloofwaardig is het dat de familie en de man van F. na het huwelijk in december 2012 nog maandenlang zouden tolereren dat verzoeker en F. elkaar bleven zien, geen daadwerkelijke en afdoende stappen zouden zetten om dit te verhinderen en zelfs zouden toelaten dat F. regelmatig bij verzoeker zou blijven slapen. Verzoeker verklaarde weliswaar dat zij werden bedreigd en dat F. werd gestraft wanneer zij naar hem kwam doch de familie en de man van F. ondernamen klaarblijkelijk maandenlang niets om zijn relatie met F. ook daadwerkelijk te verhinderen of te doen stoppen. F. kon integendeel eenvoudigweg naar verzoekers huis komen om aldaar te slapen, en dit meerdere keren per week en elke twee tot drie dagen (administratief dossier, stuk 4, p.11-12). Dit is nog minder plausibel gelet op verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat F. door haar familie (overdag) steeds zou zijn bewaakt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.4).

Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker en F., nadat de familie van F. in februari 2013 uiteindelijk zou zijn overgaan tot actie, zijn deur inbeukte en hem mishandelde en folterde, andermaal nog maandenlang in het dorp zouden zijn gebleven alvorens dit dorp in juni 2013 te verlaten. Verzoeker kon voor deze vaststelling zelf geen verklaring bieden. Daarenboven bleek hij niet in staat om aan te geven wat de concrete aanleiding zou hebben gevormd voor hun uiteindelijke vertrek uit het dorp. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met recht gemotiveerd:

“Gevraagd waarom jullie zo lang gewacht hebben om effectief te vertrekken, stelt u dat jullie niet lang bleven, dat jullie gewoon jullie spullen namen en vertrokken (CGVS p. 15), waarbij u voorbij gaat aan de vaststelling dat er meer dan een half jaar voorbij ging tussen de trouw van (F.) in december 2012 (CGVS p. 12) en jullie uiteindelijke vertrek op 17 juni 2013 (CGVS p. 8, 15). Gevraagd naar de aanleiding om juist op die dag, 17 juni te vertrekken, blijft u het antwoord schuldig, u stelt enkel dat er geen tijd te verliezen was, dat (F.) zei dat jullie moesten vertrekken en dat jullie toen gewoon vertrokken (CGVS p. 15).”

Waar verzoeker *post factum* beweert dat zijn laattijdige vertrek te wijten zou zijn geweest aan het feit dat hij de reis stiekem diende voor te bereiden, dient te worden opgemerkt dat dit niet strookt met zijn verklaringen bij het CGVS. Hij verklaarde aldaar immers dat zij nooit eerder probeerden om samen weg te lopen. Bovendien gaf hij deze verklaring niet wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waarom zij niet eerder vertrokken en blijkt uit zijn voormelde gezegden dat zij op 17 juni eenvoudigweg hun spullen namen en, zonder enige voorbereiding, vertrokken.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS